

Een Weerzien.

hem uit, om voorzichtig de deur achter hem te sluiten.

Ze zat nu in de sofa, en ver-weg zwierven haar gedachten. Ze hield er van, na 't eten, als ze alleen was, te bepeinzen de dingen, gebeurd in voorbije jaren.

Het waren haar liefste oogenblikken, herinneringen voor haar geest te laten voorbij trekken, gezien als stukken landschap uit den trein, maar langzamer, zoodat er genot was door 't rustig beschouwen. Van alles zag ze: uit haar jeugd de tuinen, waarin ze gespeeld had, met donker-schaduwende boomen en deinende, zilverende glansplekken van 't licht door de boomloofopeningen, een kerkplein in blakend-helle zon, fel-gloeiend op groote blauwe steenen, waartusschen groenende grassprietjes, den spoordijk achter 't huis, waarlangs ze als kind met haar vriendinnetjes zich af liet rollen, in dolle buitelingen, joelend van pret, een hooge donkere huiskamer, waarin zij alleen voor 't venster, spelend met haar groote pop Mathilde, kijkend van boven in de straat, waar de menschen liepen, zich haastend op grauwen windrignatten herfstdag, laantjes buiten 't stadje, door vlakke, eindeloos-ver zich strekkende weilanden, en een beekje, even-vlietend, kroozig en ondiep, waarlangs de gepluimde, kromgegroeide wilgen en waarin ze de fijn-bewerkte, bruine huisjes zocht van 't kokerjuffertje. En ze dacht over haar meisjesjaren, 't dierbare kamertje, 't liefste plekje in 't groote huis, waar ze zich afzonderde van de anderen, en alleen haar teere droomerijen spon tot droomverhalen... Ze was altijd geweest 't meisje, gewoon en och-wel-lief in de oogen van anderen, van haar ouders, van haar vriendinnetjes. Klein meisje nog had ze al haar eigen wereldje gehad van lief en leed, verborgen voor 't weten van de menschen; had ze al voor zich gehouden wat er smartte en lichtte in haar zieltje, en toen ze grooter en ouder werd, was ze nog voorzichtiger geworden, vreezend nog erger 't ruwe aangeraak en 't lachend bespot van grove menschen. Ze vonden haar altijd een aardig meisje nog, zooals er heel veel zijn, wel-vriendelijk in haar doen, zacht ook en stil soms, maar toch gezellig. En 't kostte haar geen moeite zoo

te zijn, omdat haar ziel zich tot zachte goedheid neigde, en zij wel had willen geven heel veel koesterende liefde tot geluk van anderen... Maar toen zij had gezien, hoe weinig de menschen die achtten, hoe weinig ze teruggaven, had ze zich in zichzelf teruggetrokken, kee-rend in zichzelf den gloed van 't liefde-willen en 't schoone-zoeken, en naar buiten den zachten afschijn op de anderen.

Ze was een jaar of acht, en ze had een speelmakkertje, een jongetje. Hij was zwak en teer, had groote blauwe oogen en fijn blond haar. Ze was altijd met hem samen. Ze gingen samen naar school, en speelden tusschen de krullen en 't zaagsel in de werkplaats van zijn vader. Hij was vaak erg onaardig tegen haar, wou altijd zijn zin hebben, sloeg en stampvoette van drift, en rimpeltjes kwamen dan in zijn gefronst voorhoofdje. Zij gaf meestal toe, voor hem was ze een geduldig-zacht lammetje, omdat ze zoo vreeselijk veel van hem hield. Maar hij werd ziek, erg ziek, en 't meisje kwam alle dagen bij zijn bedje zitten, uren lang. Buiten was lichte zonneschijn en vroolijk geroep van spelende kinderen, maar dat alles kon haar niet schelen; ze zat veel liever bij 't jongetje, heel stil starend in zijn mager gezichtje, zijn smalle handje in 't hare. Ze vertelde hem van school, en las hem voor uit een boekje met groote, wijd-staande letters; maar lang mocht ze niet lezen, dat vermoeide hem te veel, en zelfs sloot hij zijn oogleedjes vaak al dicht na een enkel verhaaltje. Hij was niet driftig meer of huilerig, lachte stilletjes, als ze binnenkwam, zoodat ze even zag blinken zijn witte tandjes, en lichtte moeilijk zijn handje op van 't dek. Hij werd al bleeker en zijn oogen leken zoo vreemd-blauw, ze bracht hem veldbloemen mee, en zijn moeder zette ze in een vaasje, in 't licht, dicht bij zijn bed. Er kwamen dagen, dat ze maar héél even in de kamer, mocht kijken, waar hij lag, om 't hoekje van de deur. Maar elken morgen plukte ze bloemen tot een ruiker voor hem, en bracht die, vóór ze naar school ging... Op 'n morgen hingen de gordijnen van 't huisje tegenover heelemaal neer, en ze vertelden haar, dat 't jongetje dien nacht gestorven